

PASTÝŘSKÝ LIST V NEJISTÉ DOBĚ – XI.

Obětovat se pro druhé – ať už tím máme na mysli finance, pohodlí, bezpečí či život – není něco, co by bylo automatické a samozřejmé. A přesto jde o událost, která je na denním pořádku našich životů: maminky často obětují spánek, pohodlí a veškerou energii potřebám svých malých dětí. Tátové obětují um, vytrvalost a pracovní úsilí, aby uživili rodiny. Mnozí obětují svůj čas na to, aby se jiným dařilo lépe. Jsme na sobě vzájemně závislí. Nejen ve specializaci a podpoře, nýbrž i v ochotě jeden pro druhého obětovat něco, co těm druhým umožní žít svobodněji, hodnotněji, kvalitněji.

Aktuální události kolem nás jsou bezpochyby nepřehlédnutou připomínkou obětování se mnohých druhých proto, abychom my ostatní mohli bezpečněji projít alespoň tím dnešním dnem. Někdy služba oběti v určité oblasti přichází i na nás. A chceme-li překonat nesnáze a posunout se dál, připusťme si alespoň na chvíli, že jsme beznadějně propojeni vzájemnou vstřícností, službou a obětí. Jsme tu jeden pro druhého.

Když už připomínám oběti druhých, vybavuje se mi fascinující šachový tah zvaný rošáda. Za určitých okolností hráči umožňuje prohodit pozici krále – vrchního velitele šachových vojsk, a opěrné věže vojska z křídla pravého či levého. To vše s vyhlídkou budoucí možné oběti, která zabrání prohře, případně naděje na získání poziční převahy, jež naopak zvrátí vývoj bitvy na čtyřiašedesáti dvoubarevných polích.

Napadá mě, že i my stojíme v bitvě. Nikoli šachové, nýbrž bitvě života. Více než kdy jindy nám dochází, jak je náš život křehký, zranitelný a pomíjivý. Jsme dnes, tady a spolu, ale zítra už to s mnohými může být jinak. Jsou věci, které můžeme svým jednáním ovlivnit, ale je příliš mnoho faktorů, které naši snahu mohou překazit natolik, že výsledek se v mnohém vzdaluje našim představám. Na některé věci – možná právě ty nejnepatrnější, jakými jsou například viry, jsme i my příliš malí páni.

Letošní Velký pátek, který je pro mnohé z nás – díky Ježíši na kříži – zpřítomnělou připomínkou sebeobětující se lásky, se pro mě nese ve znamení královské rošády. Zatímco král šachové hry se chrání za mocné hradby svých věží, Král králů se ve skutečném životě staví na jejich místo. Obětuje se proto, aby – tu mocné a pyšné a jindy slabé a bezcenné – věže uchránil zdrcujícího úderu nepřítele. Sám král přemožen ranami a utrpením umírá proto, aby z nás, kteří mnohdy neobstáli, či utekli z bitvy, sňal jejich provinění. Jeho oběť je dobrovolná a proto se počítá. Je platbou za ty, kteří ji přijímají. Kvitance je stvrzena, účet jednou provždy vyrovnán!

Po dni zármutku, přichází den otázek a pochybností. Bylo zapláceno. Ano, ale platí to i o mně? Bylo mi odpuštěno. Ano, ale mohu to vztáhnout ke všem svým selháním? Král za mě zemřel, ale co nyní dál? Má cenu pokračovat?

Král života má však v kapse ještě jedno překvapení – skutečné srdcové eso! V bitvě umírá, ale třetího dne se zjevuje jako vzkříšený. Je uprostřed těch, kteří se strachují, kteří předchozího dne nejspíš ztratili naději a jejichž budoucnost je rozmazána slzami bolesti a pochybností.

Ten, který okusil bolest opuštěnosti, smrt i chlad hrobu, přichází s pozváním k novému dobrodružství. A nám najednou dochází, že jenom sebeobětující se láska umí učinit skutečný zázrak. A pouze nefalšovaná láska umí navrátit ke skutečnému životu, životu v plnosti.

Jsem si jist, že i Vaše nasazení a oběť pro druhé se počítá a má v Božích očích ohromnou cenu! A skláním se v úctě před každým, kdo upozadil sebe proto, aby dal prostor a šanci druhému.

Přeji Vám, abyste během letošních Velikonoc nejenom vdechli omamující vůni probouzejícího se života, nýbrž i nahmatali ve své kapse zapomenuté srdcové eso, na němž Král králů vepsal své milostné pozvání k novým dobrodružstvím: „*Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze skryté many; dám mu bílý kamének, a na tom kaménku je napsáno nové jméno, které nezná nikdo než ten, kdo je dostává.*“ (Zjevení Janovo 2:17)

S přáním času naděje a pokoje během letošních svátků vzkříšení
Petr Plaňanský, pastor KS Nymburk
(v Nymburce 10. 4. 2020)